

Dér Zoltán

Szépségek vándora

*Mintha az ég olajat öntött volna a vízre.
Megyek a parton, hová a tó alig hogy elér.
Most egyedül, hogy a haragod messzire elvitt,
és hiányzol, mint éhezőnek a falat kenyér.*

*Botommal számolom, tapintom a léptem. Merre
vagy, kivel és morzsolod-e te is a napjaim?
Nézed az éjt? megnyugszik-e vágyad az öledben,
ahogy a szem e dombok lejtős, lompos halmain?*

*Annyian vagyunk, akik így várjuk, kergetjük az
estet. Pedig az est sose volt szép, nem lehet szép.
Tudom: csak éjjelenként emlékezik a test a
húsrá. Ó csak sohase, sohase emlékeznék!*

*Kimértük magunknak, mért fáj hát e táj szomorú
szépsége? Ott csillogó hó, itt mélytüzü fenyők.
Úgy ingok itt e keskeny, kivájt úton, mint csókba-
fulladt, levélen hempergő, parázna szeretők.*

*Először járok erre és mégis: hol a szem, mely
mindezt fölissza? Gazdag s mégis üres és halott.
Úgy érzem csak, ha sokszorozod bennem, ha minden
szónak, vonalnak és színnek értelmét te adod.*

*Most tudom csak, mit adtál magaddal. Mért nem óvtam,
mért engedtem, hogy széttépjék a vonatkerekek?
Úgy olvassz magadba, mint forma az ércet, folyót
a tenger. Oldozzál föl, mint bűnöst a szeretet.*